

Sygn. akt IV U 1208/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 4 września 2015 r. (Nr (...))

w sprawie M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu M. S. przysługuje prawo do emerytury od dnia 01 sierpnia 2015 r.

Sygn. akt: IV U 1208/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 września 2015r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił M. S. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych zaliczył ubezpieczonemu staż w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 13 dni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył M. S. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wniósł o zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia od 29.03.1979 r. do 31.03.1988 r. w Zakładach (...) w S. na stanowisku pracownika transportu, która polegała na wykonywaniu ciężkich prac załadunkowych, wyładunkowych oraz przenoszeniu materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących (odwołanie k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.2-3).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony **M. S.** w dniu 30 czerwca 2015 r. ukończył 60-ty rok życia. W dniu 28 sierpnia 2015 r. wystąpił ponownie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 21 dni, z czego okresy składkowe wynoszą 26 lat, 6 miesięcy i 16 dni a okresy nieskładkowe 9 miesięcy i 5 dni. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat 5 miesięcy i 13 dni zaliczając okresy zatrudnienia od 01.07.1973 r. do 28.02.1979 r. w (...) w S., od 01.04.1988 -17.01.1993 r., od 18.04.1993 r. – 15.01.1998 r. w Zakładach (...) S.A. w S. z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich po 14.11.1991 r. Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 04.09.2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 04.09.2015 r. – k.25 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Ubezpieczony w okresie od 29.03.1979 r. do 17.01.1993 r. i od 18.04.1993 r. do 15.01.1998 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) S.A. w S. (świadcstwo pracy k. 7 akt emerytalnych). Od dnia 29 marca 1979 r. ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku robotnika transportu na wydziale konfekcji (umowa o pracę k. 6 akt osobowych) i wówczas jego praca polegała na przywożeniu na konfekcję kartonów, worków, klei, a następnie po załadowaniu w worki i kartony gotowego towaru, wywożeniu go na magazyn. Powyższą pracę ubezpieczony wykonywał posługując się wózkiem akumulatorowym (zeznania ubezpieczonego k. 16). Następnie od 6 września 1980 r. ubezpieczonemu powierzone zostały obowiązki robotnika transportowego na wydziale administracyjno – transportowym (angaż k. 10 akt osobowych). Na tym wydziale ubezpieczony pracował na dwie zmiany i jego praca polegała na wyładunku towarów, które przychodziły do zakładu wagonami i samochodami ciężarowymi tj. sól, soda, woda utleniona, szkło, barwniki, węgiel, przędza, bawełna, cysterki z chlorem. Rozładunek odbywał się na początku ręcznie, a później wydział dostał wózek widłowy. Rozładowany towar następnie ubezpieczony przewoził na poszczególne wydziały. Dnia 22 października 1980 r. ubezpieczony zdał egzamin praktyczny na stanowisko kierowcy lokomotywy spalinowej (k.11 akt osobowych). Powyższy kurs ubezpieczony zrobił na polecenie pracodawcy, aby w razie potrzeby móc zastąpić kierowcę lokomotywy, w zakładzie bowiem zatrudnione były inne osoby tylko na stanowisku kierowcy lokomotywy i na stanowisku manewrowego. Zastępowanie kierowcy lokomotywy przez ubezpieczonego zdarzało się sporadycznie i polegało tylko na podciągnięciu wagonów do rozładunku, po czym ubezpieczony ponownie wracał do swojej pracy polegającej na rozładunku tego wagonu. Powyższe miało charakter marginalny i nie miało wpływu na codzienny zakres obowiązków ubezpieczonego. Pracę na stanowisku pracownika transportowego ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadków: A. A. k. 10v-11, J. Ż. k. 15v-16, zeznania ubezpieczonego k. 16-16v, akta osobowe).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczności niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k.2 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. S. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w

otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 30 czerwca 2015 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych pracując od 29.03.1979 r. do 31.03.1988 r. w Zakładach (...) S.A. w S. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik transportu wykonując ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących. Do pracy w warunkach szczególnych nie został natomiast zaliczony okres pracy od 29.03.1979 r. do 05.09.1980 r. na wydziale konfekcji, gdyż charakter pracy ubezpieczonego w tym wydziale nie stanowi pracy w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że w okresie od 6 września 1980 r. do 31 marca 1988 r. ubezpieczony pracował jako pracownik transportu w wydziale transportu zewnętrznego i jego praca polegała na rozładunku wagonów przychodzących do zakładu pracy z materiałami niezbędnymi do produkcji tj. m.in. węgiel, sól, soda, cysterki z chlorem, przędza, bawełna, barwniki, woda utleniona i inne. Oprócz rozładunku wagonów ubezpieczony rozładowywał również samochody ciężarowe, a następnie transportował powyższe materiały na poszczególne wydziały zgodnie z zapotrzebowaniem. Prace załadunkowe i wyładunkowe były przeważnie wykonywane ręcznie, a później przy pomocy wózka widłowego. Ubezpieczony pracą na wymienionym stanowisku w okresie od 6.09.1980 r. do 31.03.1988 wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem na datę 1 stycznia 1999r. ubezpieczony posiada okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze dodatkowym (poza okresem uznanym przez organ rentowy) wynoszącym 7 lat, 6 miesięcy i 25 dni, co razem z okresem uznanym przez organ rentowy daje znacznie więcej niż wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu pracę wykonywaną przez ubezpieczonego w charakterze pracownika transportu w wymienionym powyżej zakładzie pracy należy uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych, gdyż odpowiada ona rodzajowo pracy kwalifikowanej w wykazie A dziale VIII poz. 1 (ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić jednak należy, że o zakwalifikowaniu pracy do pracy w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa stanowiska, ale rodzaj wykonywanych czynności.

Sąd obdarzył wiarygodnością dowód z zeznań świadków: A. A. (k. 10v-11), J. Ź. (k. 15v-16), oraz dowód z zeznań ubezpieczonego (k. 16-16v). Wymienione dowody potwierdzają fakt wykonywania przez ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac na stanowisku pracownika transportu oraz opisują zakres czynności faktycznie wykonywanych przez ubezpieczonego w okresie od 06.09.1980 r. do 31.03.1988 r. Zeznania wymienionych są spójne,

logiczne korespondują ze sobą i z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentacji pracowniczej zgromadzonej w aktach osobowych.

Należy mieć również na uwadze, iż organ rentowy nie zasadnie odliczył z okresu uznanego jako staż pracy w warunkach szczególnych okresy zwolnień lekarskich po 14.11.1991 r. w wymiarze 9 miesięcy i 5 dni. Doliczenie powyższego okresu do okresu uznanego przez organ rentowy powoduje już, że ubezpieczony na datę 1 stycznia 1999 r. wykazał 15 lat, 2 miesiące i 18 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast razem z okresem uznanym przez Sąd jako okres zatrudnienia w warunkach szczególnych od 06.09.1980 r. do 31.03.1988 r. (7 lat, 6 miesięcy i 25 dni) ubezpieczony udowodnił 22 lata, 9 miesięcy i 13 dni pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że M. S. przysługuje prawo do emerytury od 1 sierpnia 2015 r. tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.